

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάκτορας τῆς τῆς Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλήθεις παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διηγεσάς καὶ ἐπὶ τοῦ Ὀμιλοῦμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΓΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς		Ἐξωτερικῶς	
Ἔτησίαν	δρ. 8.—	Ἔτησίαν	φρ. 10.—
Ἑξαμήνιον	4,50	Ἑξαμήνιον	5,50
Τριμήνιον	2,50	Τριμήνιον	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
ἡμῶνται ἑκαστον λει. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπιδίου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 22ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαρτίου 1915

Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 16

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν τὸν ἐπρόσεχε, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ἐκκληρητῶμενος διὰ τὴν ἐξοχικὴν τοῦ ἐνδομασιῶν. Ἀλλὰς τε ἰκάνοποιήθη, διασταυρωθεὶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μὲ ὄμιλον ἀπὸ πέντε—ἕξ νέρους, οἱ ὅποιοι ἐφρουρούσαν πλατύγυρα καστρίνα καπέλλα καὶ μπότες φηλές, καθὼς αὐτός. Δὲν ἦτο λοιπὸν λόγος εἰς τὰ εἶδός του...

Εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, τὰ πάντα συμψύρονται. Ὁ πολιτισμὸς, ἡ πολυτέλεια, γειτνιάζουν μὲ τὴν ἀθλιότητα καὶ τὴν βαρβαρότητα. Μία ὡραία κυρία ντεκολτέ, μὲ τοὺς ὤμους σκεπασμένους μὲ πολυτίμον ἐπικνωφῆρι τοῦ Παρισίου, ἐγγίζει, καταφευγμένη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητόν της, διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέατρον, ἕνα ἐργάτην τοῦ κλάπου τῆς ἐξοχῆς, — ἠλιολοῦ καὶ ἡμιάγριον.

Ἠλιολοῦ ἐνὸς μεγάρου νεοκρίστου, κομφου, μεγαλοπρεπούς, ὑπάρχει ἕνα

ποληρόστο με' χαριάτι, δέπου ἀνθρώπου μὲ τὰ μαγικό πσο κἀματσικὰ, πρὰ γουδοῦν τὰ γὰ, συνοδευόμενοι ἀπὸ μανδολίνον. Λεπτὸς παρατηρητῆς μαντεύει γρήγορα, ὅτι μεθ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἔχον νὰ φαίνωνται πολιτισμένοι, οἱ ἄστοι ἐκεῖνοι εἶνε υἱοὶ χωρικῶν γκώψων, οἱ ὅποιοι ἐμεγάλωσαν εἰς τὴν καλύβην. Ὁ Ραοὺλ ὅμως, πολὺ νέος, πολὺ ἀπειρος τοῦ κόσμου, δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ αὐτὰς τὰς ἀντιθέσεις, δὲν ἔβλεπε παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ δι' αὐτὸ ἠσθάνετο κάποιαν στενωχωρίαν περιπατῶν μὲ τῆς κίτρινης μπότες του καὶ τὴν πολεμικὴν τοῦ ζώνην εἰς τοὺς ἡλεκτροφοιτιστοὺς ἐκεῖνους δρόμους, ὅπου ἐκυκλοφόρουσαν ἀκαταπαύστως πρᾶξι, αὐτοκίνητα καὶ πολυτελῆ ἀμάξια.

Ἐπιθυμῶν ἐν τούτοις νὰ διασκεδάσῃ, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕνα κινηματογράφον, τοῦ ὁποίου τὸν εἰλκυσαν αἱ πελώρια χρωματιστὰ ρελόμα, παριστώσαι σκηνὰς κλοπῶν καὶ φόνων. Μόνον τοῦ τὸν ἀπτενοχωροῦσαν αἱ βαλίξαι του. Εὐτυχῶς, μόλις παρουσιάσθη εἰς τὴν εἰσοδον, ἕνας ὑπάλληλος μὲ στολὴν τοῦ τὰς ἐπήρε καὶ τῷ ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον, ὅτι θὰ τὰς ἔβαλεν εἰς τὸ βεστιαρίον, ὅπου θὰ τὰς εὔρισκε κατόπιν. Ἐυχαριστημένος ἀπ' αὐτὸ τὰ ξεφόρτωμα, ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκοτεινὴν αἰθούσαν, ὅπου διασκεδάσε πολὺ μὲ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς περιπετειάς, αἱ ὅποια ἐξετρίχθησαν ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀθόνης.

Ὅταν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν κινηματογράφον, ἀφ' ἑφορτώθη πάλιν τὰ πρᾶξι ματὰ του, ἦτο σχεδὸν μεσάνυκτα. Τότε ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ εὔρῃ στέγην, διὰ νὰ περάσῃ τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἦτο ἥρυκος ὡς πρὸς τοῦτο, διότι κατὰ τὴν περιπλάνησίν του εἰς τοὺς δρόμους, εἶ-

«Τοὺς ἀστυφύλακας τοῦ τὸν ἐκύτταξαν ὑπόπτος...»
(Σελ. 126, στ. α')

χεν ἰδῆ πολυάριθμα ξενοδοχεῖα. «Καὶ ὅταν ἔχη κανεὶς λεπτά, ὑπολογίζετο φάσιν τὴν ζώνην του, εἶνε δεκτὸς παντοῦ!».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΛΑ ΝΑΤΣΙΟΝ»

Οἱ Μουκάκι

Μεθ' ὄλην τὴν φαινομενικὴν τοῦ γαλήνην, ὁ μικρὸς ἀπὸ μέγα τοῦ ἦτο ζήνησχος. Κατὰ τὸ ταξεῖδι, εἶχεν ἀκούσῃ πολλάκις νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ζωῆς εἰς τὸ Βουένος-Ἀῦρες καὶ διηρωτάτο, ἔάν ἡ περιουσία του ἦτο ἀρκετὴ, διὰ νὰ καταλύσῃ εἰς κανὲν ἀπὸ τὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα τῶν κεντρικῶν ἐκεῖνων δρόμων.

Διστάζων οὕτως, ἐξηκολούθησε τὴν περιπλάνησίν του, διὰ νὰ εὔρῃ κανὲν μικρότερον.

Μετὰ περιπλάνησιν μίᾳ ὥρας, ἀναποφάσιστος ἀκόμη καὶ ἀμηχανῶν, ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ κανένα πλῆροφροῦς. Ἀλλὰ πῶς; Δὲν ὀμιλοῦσεν οὔτε λέξιν ἰσπανικὰ καὶ κατηγορεῖτο τὴν ἀπρονουσίαν τῶν γερωντοκυρῶν τῆς ὀδοῦ Σαιντ-Αινιά, αἱ ὅποια τὸν ἔβαλαν εἰς συμβολαιογραφεῖον, ἀντὶ νὰ τὸν στείλουν εἰς κανένα σχολεῖον νὰ μάθῃ γλώσσας.

Εἰς καθὲ ὄθραν εἶνε ἐκτεθειμένα μεγάλα πινάκιδες... (Σελ. 119 στ. α')

Δεν ετοίμοι να σταματήση κανένα διαβάσει ή εδίστασαν επίσης να προσηύχουν εις τους αστυφύλακας που εφύλαξαν κρήνη μ' αίχμη κ' εκύτταζαν υπόπτως το παιδί αυτό με της βαλίδες, το οποίον εγύριζε πέτσιαν ώραν εις τους δρόμους, χωρίς να γνωρίζει, προφανώς, πού πηγαίνει.

Μετ' ὀλίγον εφθάσεν ἐνώπιον ἐπιμήκειος κτιρίου, το οποίον ἤνοιγαν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου μίαν μεγάλην φωταγωγημένην στοάν, ἀντηχοῦσαν ἀπὸ βάρυτον διωβελικόν. Ἐκύττασε τότε καὶ εἶδεν, ὅτι εἰς τὴν στοάν αὐτὴν ἦσαν ἕνα πλήθος παιδιᾶ, ἀπὸ ἕξ ἕως δεκάκω ἐτῶν, τὰ ὁποῖα ἐτρέχαν, ἐφώναζον, ἐτραγουδοῦσαν, ἐπαιζαν, ἐμάλωναν, ἐτραῶν ἢ ἐκοιμῶντο.

Ἦσαν τῆροντι καὶ παιδιὰ ἐξηπλωμένα χλωμὰ καὶ κομωμένα μακαρίως εἰς τὴν πολυθρόνον ἐκείνην στοάν, τὴν ὁμοίαν ἐφύλαττον δύο φρουροί, περιπολοῦντες ἕξω ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Ὁ Ραούλ ἐνθάρρυνθεις ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ πλήθους ἐκείνων τῶν παιδιῶν, εἰσῆλθεν ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν στοάν καὶ ἀποταθεὶς ἠλλοστὶ πρὸς ἕν ἐξ αὐτῶν, τὸ πρῶτον πού ἤμπορούσε νὰ εὕρῃ ἐν μικρῶν ξενοδοχείῳ, ὅχι καὶ παλὸ ἀκριθόν, διὰ νὰ διανυκτερεύσῃ.

Ὁ μικρὸς μάγκας, ρακένδυτος καὶ σχεδὸν ἡμίγυμος μ ο υ κ ά κ ο ς, ὅπως λέγονται τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, δὲν ἐνόησεν οὔτε λέξιν ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τοῦ μικροῦ Γάλλου. Ἐσφύριζεν θυμῶς καὶ ἀμέσως προσέτρεξαν οἱ σάντροφοί του. Ἦσαν σάν μύγες πού πίπτουν ἐπάνω εἰς ἕνα κομμάτι ζάχαρι. Οὐρλιάζοντες, σφυρίζοντες, βήγοντες, ἀπέτελεσαν εἰς ὀλίγα λεπτά περίεξ τοῦ Ραούλ κύκλον ἀπειλητικόν. Οἱ κομωμένοι ἐξήκνησαν καὶ προσέτρεξαν καὶ αὐτοί, χασιώμενοι καὶ προσκαθόντες εἰς τὰ σκαμνίονα καὶ νὰ στερεώσουν τὰ κουρλιασμένα πανταλόνια των. Ἐφώναζον ὅμοι με ὀβείαν φωνὴν πού ἐσπάραζε σ' αὐτία, καὶ δειχνοῦντες τὸν Ραούλ, ἐρωτοῦσαν: «Τί γυρεύεις ἐδῶ αὐτὸς ὁ ξένος, ὁ μικρὸς γ α ρ έ γ κ ο ς; Τί ἤλθε νὰ κάμῃ;»

Ἐν τούτοις, μέσα εἰς ὅλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, ὁ Ραούλ διεκρίνον ἕνα ὄνομα, πού κάθε τόσο ἐπανήρχετο εἰς τὰ στόματα τῶν παιδιῶν:

— Πάολι! Πάολι!

Τέλος ὁ κύκλος ἠνοιχθῆ, διὰ νὰ περάσῃ ἕνα παιδί δώδεκα ὡς δεκατριῶν ἐτῶν, τοῦ ὁποῖον τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια ἔλαμπαν εἰς ἕνα πρόσωπον ὠχρὸν καὶ ἀπλόγον. Τὸν πρὶκυκλωσαν ἀμέσως καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ὅμοι μαζί, δειχνοῦντες τὸν Ραούλ με τὸ δάκτυλον. Ἐπιτέλους ὁ Πάολι ἐνόησε τί τοῦ ἐζητοῦσαν κ' ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Ραούλ.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς, τὸν ὁποῖον ἐφώνησαν ὅμοι, ἦτο Ἴταλός, τοῦ ὁποῖου οἱ γονεῖς, πρὶν ἔλθουν εἰς τὴν Ἀργεντινὴν, εἶχον μείνῃ εἰς τὴν Νίκαιαν. Ὁμιλοῦσε λοιπὸν ὀλίγον τὰ γαλλικὰ.

— Τί θέλεις; ἤρωτησε τὸν Ραούλ.

Ὁ μικρὸς Γάλλος, εὐτυχῆς πού εὐρισκε τέλος ἀνθρωπὸν ὁμιλοῦντα τὴν γλώσσάν του — ἔστω καὶ με τὴν ἀθλιαὴν προφορὰν τοῦ Πάολι, — ἔσπευσε νὰποκριθῆ.

— Ἦθελα νὰ μάθω πού μπορῶ νὰ εὕρω ξενοδοχείο, ὅχι πολὺ ἀκριθόν, γιὰ νὰ κοιμηθῶ ἄποψε.

— Πότε ἤλθες ἐδῶ;

— Σήμερα τὸ πρωί.

— Καὶ οἱ γονεῖς σου;

— Δὲν ἔχω.

— Ὡστε εἶσαι μόνος στὸ Βουένος Ἀϊρες;

— Ὀλομόναχος.

Ὁ Ραούλ ἠρθάνθη νὰ τοῦ ἀρπάξουν τὸ καπέτο... (Σελ. 127, στ. α')

Ἡ ἀνάκρισις διεκόπη, διότι ὁ Πάολι, ἐρωτώμενος ἐπιμόνως ἀπὸ ὅλους τοὺς συντρόφους, πού ἦσαν περίεργοι νὰ μάθουν τί ἤθελεν ὁ νέηλος με της κίτρινης μπότες, ἠναγκάσθη νὰ τοῖς μεταφράσῃ τὰς πρώτας τὸ ἀπαντήσεις.

Ἄμω εἰστέλεσεν αὐτὸ τὸ καθήκον, ὁ μικρὸς διεμνηθεὶς ἐστράφη πάλιν πρὸς τὸν Ραούλ.

— Θέλεις νὰ πᾶς σὲ ξενοδοχείο, τῆ εἶπε με σοβαρότητα, ἀλλὰ χρειάζονται λεπτὰ γι' αὐτό.

— Λεπτὰ ἔχω... πολλὰ μάλιστα! ἀποκριθῆ ὁ ἀνεπίδως τῶν δεσποινίδων τῆς οδοῦ Σαιντ-Αινιάν, κυπιῶν με καμάρη τὴν ὄραϊαν τὸν ζῶντην.

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐνόησαν τὰ λόγια τοῦ Ραούλ, ἀπὸ τὸ κίνημά του ὅμως ἐμάντευσαν τί εἶπε καὶ ἀντήλλαξαν βλέμματα θαυμασμοῦ. Πολλὰ μάλιστα

ἐπληθίσαν διὰ νὰ ἴδουν καλλίτερα τὴν ὄραϊαν ἐκείνην ζώνην. Ὁ Ραούλ τὰ ἔβλεπε με συγκινηθασίαν καὶ κατόπιν ἠρώτησε καὶ αὐτὸς τὸν Πάολι:

— Πού εἶμαι καὶ τί κάνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ, τέτοιον ὄρα στὸ δρόμο; Δὲν ἔχουν σπίτια νὰ πᾶνε νὰ κοιμηθοῦν;

Ὁ Πάολι ἤρχισε νὰ γελά καὶ συγκατετέθη νὰ δώσῃ μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Φίλε μου, εἶπε, ἐδῶ εἶνε τὰ καταστήματα μίας ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας ἐφημερίδας τοῦ Βουένος Ἀϊρες, πού λέγεται «Λά Νασιόν» (τὸ Ἐθνος), καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ πού βλέπετε εἶνε ἐφημεριδοπᾶλαι καὶ περιμένουν νὰ τυπωθῆ τὸ φύλλο, στῆς τέσσερις τὸ πρωί, γιὰ νὰ τὸ πάρουν καὶ νὰ τὸ πωλήσουν ἔς ὅλην τὴν πόλιν.

— Ἄ, αἱ ἔκαμιν ὁ Ραούλ! καὶ τί κερδίζει ἐδῶ ἕνας ἐφημεριδοπῶλης;

— Τέσσερα ὡς πέντε πιᾶστρα τὴν ἡμέρα... ἐηλοδῆ, ἐπάνω-κάτω, δέκα φράγκα.

Ὁ μικρὸς Γάλλος ἔκοιμ κίνημα ἐκπληξέως.

— Δέκα φράγκα τὴν ἡμέρα! ἐφώνησεν. Ἀπίστευτο! Ἐγώ, ἐστὶ Γαλλία, ἐστὺ κυρίου Δουφούρ, δὲν θὰ κέρδιζα τόσα, οὔτε ὅταν θὰ ἤμουν εἰκοσι χρονῶν.

Ἡ συνομιλία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ, διότι τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰκυκλοφοροῦν, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ σπρώχνονται. Ἄλλα ἐκνηγούοντο τρέχοντα εἰς τὴν στοάν καὶ εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ἄλλα ἐμάλωναν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἄλλα ἐπεδίδοντο εἰς τὴν πρὸς φιλή των διασκεδασίαν, ἢ ὁποῖα συνίστατο εἰς τὸ νὰ σωρῶνουν παλαιὰς ἐφημερίδας εἰς τὰ σιδηρὰ κιβώτια τῶν σκουπιδιῶν, τὰ τοποθετημένα κατὰ μήκος τῶν πεζοδρομίων, καὶ κατόπιν νὰ τοὺς βάζουν φωτιάν.

Ἀμέσως, πρὸς μεγάλην τῶν εὐχαρίστησιν, οἱ ἀστυφύλακες προσέτρεξαν διὰ νὰ τὰς σβύσουν κ' ἐροβέριζαν τὰ παιδιὰ, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ τὰ ἐγγίσουν, διότι ἂν ἔκαμιν πῶς θὰ ἀγγήσουν κανένα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εὐθὺς τὰ ἄλλα διωρῶντων μίαν ἀπὸ τὰς θεωρηθῆεις ἐκείνας διαδηλώσεις, τὰς ὁποῖας ἐσυλλογίζοντο πολὺ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐξουσίας.

Καὶ αὐτοὶ ἄλλως τε, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὸ Βουένος-Ἀϊρες, ἔχουν κάποιαν ἀστυνομίαν διὰ τοὺς μικροὺς μ ο υ κ ά κ ο ς, ἔβγε ἀπαράδειστοι, ἐξ αἰτίας τῆς ὑποστηρίξεως τῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι τοὺς χρειάζονται διὰ νὰ τὰς πωλοῦν. Τὰ παιδιὰ γνωρίζουν τὴν δύναμιν των καὶ τὴν καταχρῶνται. Αἱ συνοικίαι Σαιν-Μαρτίν καὶ Κορριέντες ἀναστατώνονται ἀπὸ αὐτὰ δύο-τρὶς ὥρας τὴν ἡμέραν. Οἱ

κάτοικοι προτιμοῦν πολλοί, νὰ κάμουν ὀλοκληρὸν γύρον, διὰ νὰ μὴ περάσουν ἀπὸ τοὺς δρόμους, τοὺς ὁποῖους κατέχουν ταυθῶδη αὐτὰ παιδιὰ.

Ἐνοεῖται, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ μικροῦ ξένου με της κίτρινης μπότες, ἐξήρθεσαν ἀμέσως περισσότερον τῆς ταραχοποιούς, καὶ ἀπὸ ἰκανοποιήθη ἡ περιέργειά των, ἤρχισαν ἀγριώτερον τοὺς συνθήεις των ἀθλους.

Ἐξάφνω, ὁ Ραούλ ἠσθάνθη νὰ τοῦ ἀρπάξουν ἀπὸ πίσω τὸ καπέτόν. Ἐγύρισεν ἀμέσως, ἀλλὰ τὸ καπέτόν ἐταξείδευεν ἤδη, ἐπετοῦσεν ἀπὸ χέρι εἰς χέρι μακρῶν. Μόλις ὑπέστη τὴν πρώτην αὐτὴν ἐπίθεσιν, ἠκούσθησαν φοβεραὶ κραυγαί, ἀνακατωμένα: με σφύριγματα καὶ ἕνας ὁμιλος παιδιῶν, πού ἐτρέχαν ὡς πρὸς αὐτὸν, ἐσπρώξαν τὸν Ραούλ καὶ τὸν παρέστραψαν μαζί του.

Ἀνηχησάς, φοβήθεις, ὁ μικρὸς Γάλλος προσεπάθησε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν στοάν, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ἐτραῶν τὸν δρόμον καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὀπισθεχωρήσῃ με σπρωξιές.

Ἦθέλησε τότε νὰγυρεύσῃ, νὰ ἐπιτεθῆ ἄλλα κατὰ τίνας; Τὰ κατήραμένα ἐκείνα μαγκάκια ἐνήργουν ἠνωμένα εἰς ὄγκον συμπαγῆ, με ἀκριβειαν κινήσαν, μαρτυροῦσαν, ὅτι ἦσαν συνειθισμένα εἰς τοιαύτας ἐπιθέσεις. Κάθε φορά πού ὁ Ραούλ ὤρμουσεν ἐναντίον ἐνός, αὐτὸς ἐχύνετο μέσα εἰς τὸν σῶρην καὶ ὁ μικρὸς Γάλλος εὐρίσκετο ἐνώπιον μικρῶν σωμάτων συμπελεγμένον καὶ κεφαλῶν, αἱ ὁποῖαι οὐρλιάζον κ' ἐμύφραζον.

Καὶ τὰ σπρωξιματα ἐξηκολούθουν, ἐκσφειδονίζοντα τὸν εὐτυχῆ μας φίλον ἀπὸ τὸν ἕνα τοῖνον εἰς τὸν ἄλλον με τέτηαν δύναμιν, ὥστε ἐπιτέλους ἔπεσε κάτω: Παράφορος ἀπὸ θυμόν, ὁ Ραούλ ἐτήκθη, ἀποφασισμένος νὰρπάξῃ ἕνα, ὁποῖονδήποτε, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ κατὰλάσῃ, ἀλλὰ εἰς μάτην ἠγωνίσθη. Τὰ διαβολοπαιδιὰ ἐξηφανίζοντο ἀπ' ἐμπρὸς του ὡς διὰ μαγείας.

(Ἐκτετατὴ συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΟΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΛΕΟΝΤΑΡΙ

Ἄσει ἡ ἀλεπού σ' ἕνα λεοντάρι
Με καύχημα της καὶ καμάρει:
— Κρίμα στήν ἐδση σου καρδιά,
Τὴ δύναμὶ σου καὶ τὸ θρόνο!
Νὰ μὴ γενῆς πολλὰ παιδιὰ,
Μόν' ἕνα μόνο... κάθε χρόνο...
— Ἐνα, μ' ἀτρόμητο λεοντάρι,
Ποῦχει σπαθὶ του καὶ κοντάρι
Τῶνα καὶ τᾶλλο του... παδάρι!
(Κατὰ τὸν Αἰσώπου)
Σκέτος 1915 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΦΑΛΙΤΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ
Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 121.)

Ἀπὸ λίγο λίγο, ὁ Λογιώτατος ἤρχισε νὰ βυβαίνεται. Κλονίστηκε πολὺ σὺν εἶδε πῶς τρία παιδιὰ πούπηγαν ἀπ' τὸ Σχολεῖό μας στὰ Γιάννινα, μπήκαν με τὸ σπαθὶ τοὺς στὴν τρίτη Γυμνασίου, ἴσα ἴσα γιατί βρέθηκαν πολὺ δυνατὰ στὴν προγονικὴ γλώσσα. Ὅλο καὶ κατέβαινον στὴ συνειδήσι του χαμηλὰ πολὺ χαμηλὰ τὰ περασμένα χρόνια, ὅλη ἡ μάθησί του, ὅλο τὸ εἶναι του, τὸ ἴδιο σὺν νὰ τοῦ παρουσιάσθηκε μιά ψεύτικη θρησκεία, πού τὴ λάτρευε ὀλοκληρῆ τὴ ζωῆ του.

Ἰστέρα ἄλλαξε πέρα-πέρα τὸ φύλλο, καὶ σὺν νὰ ζητοῦσε ἀπὸ μᾶς τὰ παιδιὰ συχώρεσι γιὰ τὸ κακὸ πού ἔκανε σὲ τόσον κοσμάκη τῆς ἡλικίας μας, παράκαλοῦσε πολλὰς φορές τὸ δάσκαλό μας νὰ μᾶς διώγῃ ἀπ' τὸ σχολεῖο γρηγορώτερα γιὰ νὰ παίζωμε. Τὸ Λάρισσο δὰ τὸν πήρε γιὰ σπαθ.

— Αἴστε, παιδάκια μου, πασκαλογεννημένα, μᾶς ἔλεγε, τώρα οἱ θυρεσ ἀπ' τὸ κλούδι σας ξανοίχτηκαν διάπλατα. Τραβάτε τώρα ἀπάνω στὸ λειβάδι νὰ κίψετε τοὺς ἀρματωλοὺς καὶ κλέστες. Ἀχ! δὲ χολιάζω πού γέρασα, χολιάζω πού δὲν εἶχα κ' ἐγὼ ἕνα δάσκαλο σὺν τὸ δικό σας.

Ἐνα Σαββατόβραδὸ εἶπε στὸ δασκαλό μας:— Ἀῦριο νὰ μ' ἀρήσῃς τὰ παιδιὰ, θὰ τὰ πάρω ὅλα ἀπάνω στὸ βουνό, στὸ γαλαμέτρημα τοῦ χωριοῦ, θὰ τοὺς κάνω κ' ἐγὼ ἐκεῖ ψηλὰ ἕνα μᾶθημα. Ἐχουν τὴν ἀδεία;

— Καὶ θέλει ρώτημα; τ' ἀπαντᾷ ὁ Λάρισσος. Ἐγὼ πάντα δὲ θέλω ν' ἀφίγωνται στὸ καθιστό. Πρέπει νὰ δυναμώνουν καὶ τὸ κορμὶ τους, ὅπως καὶ τὸ μυαλό. Ἀς ρίξουν τώρα ἀπ' τὰ τροφερά τοὺς χροῖνα ριζὲς στὰ θεμέλια τῆς ζωῆς. Ἀλλίως τί τὸ ὕπερος τοῦ ὡς διὰ μαγείας.

Ἀκούτε λοιπὸν, μᾶς φωνάζει ὁ Λογιώτατος. Ἀῦριο τὸ πρωί νὰ βρεθῆτε ὅμοι ψηλὰ στὸ στάλο τῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ θ' ἀνεβῶ κ' ἐγὼ με τὰ γεράματα μου καὶ μαζὶ θὰ γυρίσωμε. Ἐχω κατὶ νὰ σᾶς πῶ. Πάρετε καὶ φῶμι νὰ φάτε τρίψες με γάλα ἀπάνω στὸ βουνό.

Τὴν ἄλλη μέρα μᾶς ἤρε ὁ ἥλιος ὅλα τὰ παιδιὰ ἀπάνω στὴ στοάν. Ἀπὸ λίγοι λίγοι ἔρχονται κ' οἱ χωριανοί, ἂν δρες καὶ γυναῖκες με τὰ κακάκια στὰ χέρια τους, ἤρθε κ' ὁ Λογιώτατος καθάλλα στὸ μουλάρι του κ' ἤρχισε τὸ γαλαμέτρημα.

Ἀραδιάστηκαν καθισμένοι ὅμοι μπροστὰ στὴ θύρα τῆς μάντρας με τὰ πα-

λιούρια, προγγύσε ὁ πιστικὸς τὰ γυροβόβα πρὸς τὴ φράχτη, κ' ὁ καθέννας ἔπιανε τὸ δικὸ του καὶ τ' ἄρμεγε στὸ κακάκι του.

Τὸ γάλα θὰ ζυγίζονταν ξεχωριστὰ τοῦ καθένος ὀδετότη με τὸ στατέρι, πού ἔδειχνε λίτρες κ' οὐγγιές καὶ γιὰ κάθε δυὸ λίτρες γάλα θὰ ἐπαίρνε ὁ καθέννας μιά καρδάρια τὴ μέρα πού θὰ τοῦ ἔφερε ἡ σειρά του. Ἡ λίτρα μας ἐκεῖ ἔχει δώδεκα οὐγγιές κ' ἡ καρδάρια εἶναι κούβάτες.

Ἀρχισαν οἱ γυναῖκες τὲς φωνῆς σὺν νὰ χαιρετίζονταν με παλῆες φιληγάδες, ἐκεῖ πού τὲς ἀρμεγαν.

— Νὰ μοῦ ζήσης, Σκουλαρικί μου, φωνάζει μιά, μοῦ κανεσ τὴν καρδιά περιβόλι με τὰ γεμάτα μαστάρια σου. Ἐδες κ' ἐγὼ πού σου ἐνὸνθαλοῦσα ἀμπελάφυλλα καὶ βαλάνι ἀπ' τ' ἀμπέλι; Πιὶ περσότερα θὰ σοῦ δίνω μεθαῦριο τὸ χειμῶνα.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ, Φλώρα μου, θὰ μοῦ πληρώσης τώρα τὰ ζεστά πού σὲ πότισα στὴ λεγωνιά σου; Θυμᾶσαι τὰ μῆλα καὶ τὰ καρπούλλια πού σὲ σάγιζα; ἔλεγε ἡ ἄλλη.

Δὲν ἔρεω πῶς βρέθηκα ἐστὶ καλοπραίρετος μ' ἄντικα στὸ φιλότιμο καὶ καταπιστήκη νὰ κρατήσω καὶ νὰ κάνω ἐγὼ ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς, ἀπὸ τὲς λίτρες καὶ τὲς οὐγγιές στὲς καρδάρες καὶ τὲς κούβάτες. Μὰ τὴν ἔπαθα σὺν ἀγρομάματος. Ἦρα τὸ διάβολο μου με τὲς γυναῖκες, πού ὅλες ἐθολᾶν με τὸ νού τους πῶς κατὶ περισσότερο ἀπ' τὸ λογαριασμὸ μου ἔπρεπε νὰ πάρουν καὶ δὲν μπορούσα νὰ τὲς ἀποσταμάσω. Μοναχὰ ἡ Ροδῆται τοῦ Κουτσουλόνη, ἀκουμπισμένη στὴ φράχτη, γελοῦσε με τὴ μιά καὶ τὴν ἄλλη.

— Σιωπάτε, μωρές, τὲς ἔλεγε, τὸ κοναῦλι δὲ λέει φερμματα.

Καὶ γυρίζοντας κατ' ἐμένα:

— Ἐγὼ, παιδί μου, εἶμαι στράβη ἀπὸ λογαριασμοὺς, μοῦ εἶπε, ἡ μάννα μου ἦταν φτωχὴ καὶ δὲν μ' ἔστειλε στὸ σχολεῖο, ἐγὼ μπιστεύομαι σὲ σένα, καλλιχάρι μου, νὰ ζήσης νὰ σὲ χαιρεταῖ ἡ μανούλα σου πού σὲ γραμματίσει.

Ἀπὸ τὰ καλά λόγια τῆς Κυράρουσιως δὲν πάρα μ' ἄρεσαν καὶ ἐνακύνταξα τοὺς λογαριασμοὺς πού τοὺς εἶχα δώσῃ καθαρογραμμένους στὸ Λογιώτατο κ' εἶδα πῶς τῆς ἔδωσα, ἀχ! μ' ἐκείνα τὰ κλάσματα! τρεῖς καρδάρες γάλα παραπάνω ἀπὸ τὸ δικὸ της. Μὰ δὲ χρειάζονταν κ' ἄλλο! Νὰ μ' ἐπιανον πούθενά λαβαμένο οἱ γυναῖκες καὶ θὰ μ' ἐπνηγαν με τὲς φωνῆς τους.

(Ἐκτετατὴ συνέχεια) ΑΑΑΑΑ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ
ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Ηκούσθη ὁ μεταλλικός ἦχος τοῦ ἔκαμεν ὁ «Ρ» γυμίζων τὸ ὄπλον τοῦ. Ἐπειτα, ἐπηρεασθεὶς, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀπὸ τῆς εὐγένειας τοῦ ἀντιπάλου του, ᾗ δεικνύσασθαι:

— «Ἐτοιμος!»
Οἱ δύο νέοι, χωριζόμενοι μόνον ἀπὸ τὴν καπνοδόχον, πυροβολοῦν σχεδὸν ταυτοχρόνως.

— Κανείς δὲν ἐπληρώθη, λέγει ὁ Μωρίς. Ξαναρχίζουμε!

Καὶ ὑπὸ τὸ φόβος τῆς σελήνης ἡ φοβερὰ μονομαχία ἐξακολούθει! Οἱ δύο νέοι, τριγυρίζουν τὴν καπνοδόχον, σφύριζαν, σκωπτοῦν, ἐρπύουν. Κι αὖτις προσπαθεῖ νὰ ποκαλυφθῇ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον καὶ νὰ σκοπεύσῃ τὸν ἐχθρόν του. Δύο σφαίραι σφύριζον πάλιν, χωρὶς νὰ πληρωθῇ κανεὶς.

Ἡ ἐλαφρὰ πληγὴ, τὴν ὅποιαν ἔχει

τοῦ ξυῦρει μόνον αὐτός, φθάνει εἰς τὸ ἄκρον τῆς στέγης καὶ κατέρχεται ὀλισθαίνων κατὰ μῆκος μιάς ὑδρορροῆς, μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Δύο ἄλογα, σελλωμένα, ἐπερίμεναν ἐκεῖ δι' αὐτὸν καὶ τὸν συνένονόν του, διότι εἶχαν σκοπὸν νὰ φύγουν τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα.

Ὁ «Ρ» καθυπερβαίνει ἀμέσως, κρυπῶν τὴν κασσετινὴν ἀνάμεσα γυλεικῶν καὶ σακκακιῶν καί, ἐπιφελοῦμενος ἀπὸ τὸν ἀντιπερισπασμὸν, τὸν ὅποιον προσεβεί πρὸς στιγμὴν ἡ ἀφίξις τῶν πυροσβεστῶν, φεύγει καλπάζων.

Ἐλέπων ὁ Ζιλλάρ τὸν κλέπτην νὰ φεύγῃ καὶ συγχρόνως τὰς κλίμακας νὰ ἐγγίξουν τὴν στέγην, κατεβαίνει γρήγορα καὶ τρέχει εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐπερίμενε τὸ δεύτερον ἄλογον.

Μ' ἐν πῆδημα ὁ νεαρὸς ντέ τε κτιβ εὐρίσκειται εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ καί, μεθ' ἑλπὴν τοῦ τὴν πληγὴν, ὁρᾷ ἐπὶ τὰ ἔγχα τοῦ φυγᾶδος.

Διὰ μέσου τῆς ἀποκέντρον ἐκείνης συνοικίας, εἰς τὴν ἐσχατιᾶν τῆς πό-

λεως, ἐξητλημένον ἦδη ἀπὸ τὸν ὀδύνη ἀκόπον καλπασμὸν μιάς ὥρας καὶ πλέον, ὄχι μόνον δὲν ἐπετάχυνεν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐπεβράδυνε τὸ τρέξιμόν του.

Ὁ Μωρίς ἐφθασεν οὕτω τὸν κλέπτην καὶ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐκάλλασε παρὰ τὸ πλευρὸν του, καρδακῶν τὴν κατὰλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ.

Ὁ δρόμος ἦτο πολὺ στενός, μόλις καὶ μετὰ βίας τὰ δύο ἄλογα ἤμπορούσαν νὰ τρέχουν μαζῶν. Τέλος τὸ ἄλογον τοῦ «Ρ» ἐσταμάτησε σχεδὸν ἀπότομος.

Ἀμέσως ὁ Μωρίς ἔκαμε καὶ τὸ ἰδικόν του νὰ σταματήσῃ καί, ἀφίγων τοὺς χαλινούς, ἤρπασε τὸν κλέπτην ἀπὸ τὸν λαίμωρον.

Οἱ δύο νέοι ἐκάλεισαν φοβερὰ σῶμα πρὸς σῶμα καὶ ἔξαφνα ὁ «Ρ» ἐπέσεν ἀπὸ τὴν σέλλαν.

Ὁ Μωρίς ἐπέπεσε τότε, κατέβαλε τὸν ἐχθρόν του καὶ τοῦ ἀπέσπασε τὴν κασσετινάν.

ὁ Μωρίς εἰς τὸν ὄμιον, τοῦ πονεῖ πολὺ καὶ τὸν ἐμποδίζει! ἀλλὰ καὶ ἡ κασσετινὰ στενοχωρεῖ πολὺ τὸν κλέπτην, τὸν ἀπασχολεῖ, τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐκ τούτου ἡ ἀμφοτέρωθεν ἀδεξιότης.

Ἐξαφνα, παραταταμένον σφύριγμα σχίζει τὸν ἀέρα.

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ σπρέφεται καὶ βλέπει πυροσβεστας νὰ καταφθάνουν μετὰ τὰς κλίμακας των!

Ἡ μονομαχία περὶ τῆς καπνοδόχου, θὰ τελειώσῃ καὶ ὁ φίλος μας ἐκβάλλει στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ὅχι διότι φοβεῖται, ἀλλὰ διότι ἀποτραπιάζεται αὐτὴν τὴν πάλιν, τὴν ἀγρίαν καὶ ἀπάνθρωπον.

λεως καὶ μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν χαλινωσμένων δρόμων τῆς ἐσοχῆς, οἱ δύο νέοι καλπάζουν, καλπάζουν...

Τὸ σκληρὸν ἐδαφος ἀντιχεῖ καθαρά ἀπὸ τὰ ρυθμικὰ κτυπήματα τῶν πετάλων, τὰ ὅποια ἀφίγων σπινθήρας καὶ ἀνατινάσσουν τοὺς χαλινούς...

Ὁ μουστρηιάδης «Ρ» μετὰ τὴν κασσετινάν φεύγει πρὸ τοῦ ντέ τε κτιβ Μωρίς Ζιλλάρ.

Τὰ ἄλογα ἦσαν νέα, ζωηρά, σφριγηλά καί, παρὰ τὴν ἀδεξιότητα καὶ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀναβατῶν, ἐτρέχαν μετὰ ταχύτητα ἰλιγγιώδη. Φαίνεται ὁμοίως, ὅτι δεξιώτερος ἀπὸ τοὺς δύο ἦτο ὁ Μωρίς. Διηύθυνε καλὰ τὸ ἄλογόν του, τὸ παρώτρυνε, τὸ ἐνεθάρρυνε, καὶ οὕτως ἐκέρδιζεν ἔδαφος ὀλονόν.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἀπέχευε παρὰ μόλι δέκα μέτρα ἀπὸ τὸν φουγάδον. Τὰ δύο ἄλογα ἄφριζαν, ὁ μεταξὺ των συναγωνισμὸς ἐγένετο τώρα ὀξύς, ἀγωνιώδης.

Ὁ «Ρ», ἀκούων τὸν Μωρίς νὰ πλησιάζῃ, ἐξήχησεν ἀπὸ τὸ ἄλογόν του μίαν ὑπερτάτην προσπάθειαν· ἀλλ' ἔ-

Κατόπιν ἐκαβαλλίκευσε, χωρὶς νὰ νηυσυχήσῃ πλέον διὰ τὸν «Ρ», κ' ἐπῆρε πάλιν τὸν δρόμον, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίνον, τοῦ ὁποίου τὰ ἀπειρα φῶτα ἔλαμπον μακρόθεν.

Μετὰ τὴν κασσετινάν ὑπὸ μάλης, ὁ νεαρὸς ντέ τε κτιβ ἐπέστρεψε νικητής. Καμμιά νύκτα δὲν τῷ ἐφάνη ποτὲ ὤραιότερα...

Μετὰ μίαν ὥραν φθάνει εἰς τὰς πόλεις τῆς πόλεως. Ἀνατέλλει ἡ ἡμέρα, μία ἡμέρα ὀμιχλώδης, σποτεινὴ, ἡ βροχερὰ καὶ μελαγχολικὴ αὐτῆ τῶν ἀγγλικῶν ἡμερῶν.

Καὶ ὅμως εἰς τὸν φίλον μας Μωρίς φαίνεται λακπρά, ἠλιόλουστος· διότι ὁ θρίαμβος τὸν μετᾷ.

Μετὰ τὴν γάραν θάποδῶσιν τὴν κασσετινάν εἰς τὸν μαρκήσιον, ὁ ὅποιος δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ τὴν ἐπανεῦρῃ, ἐγὼ τὴν θεωρεῖ ὡς τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου!

Δὲν ἐννοεῖ νὰ σταθῇ οὕτε στιγμὴν. Φλέγεται ἀπὸ ἀνυπομονήσιν νὰ χαροποιήσῃ τὸν ἀπληκτισμένον. (Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΘ ὀλίγων μὴνῶν, εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσω προσωπικῶς μίαν παλαιάν καὶ ἀγαπητένην φίλην τῆς «Διαπλάσεως», μετὰ ψευδώνυμον ποῦ ἐφαίνεται ἄλλοτε πολὺ συχνά, κάτω ἀπὸ ὠραιότατα κομμάτια εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἀφοῦ ἐτελείωσεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς τῶ

Γυμνασίον, ἡ φίλη μας ἦλθε φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, καὶ φυσικὰ, μία ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς ἐπισκέψεως ἦτο εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», μετὰ τὴν ὅποιαν συνεδέετο τῶσον. Ἐτοὶ τὴν ἐγνώρισα κ' ἐγὼ ὡς φοιτήτριαν πλέον τῆς Φιλολογίας, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἔμεινα καταγοητευμένος τῶσον ἀπὸ τὸ ἄγαθόν καὶ σαμὸν βρῶς τῆς, τῶ γεμάτων μετριοφροσύνην, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν σκηνίαν τῆς μόρφωσιν, τὴν ἐκτακτὸν ἀληθινὰ διανοητικὴν τῆς ἀνάπτυξιν. Ἐπεδὴ δὲ μοῦ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ με ἐπισκεφθῇ καὶ ἰδιαίτερος καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ μὲν ἑνδιαφέρον διὰ τὴν φιλολογικὴν μου ἐργασίαν, εὐεώρησα καθήκον μου νὰ τῆς ἀνταποδώσω αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν.

Τὸ ἀνεβαλὰ πάλιν καιρὸν ὡς ἐκ τῶν ἀσχολιῶν μου, ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν, δυστυχῶς, νὰ ἐκπληρῶ οὕτε τὰ πλέον εὐχάριστα κοινωνικὰ καθήκοντα· ἀλλὰ προχθὲς τὸ ἀπόγευμα, ἠμπόρεσα νὰ οικονομήσω ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ ὑπάγω. Ἡ φίλη μας μοῦ εἶχεν εἰπῆ, ὅτι κατοικεῖ εἰς μίαν οἰκονόγειαν, τῆς ὁποίας μοῦ εἶχε δώσω τὴν διεύθυνσιν. Ἀλλὰ ἤτοτε ἄλλο. Φαντασθεὶς λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν μου, ὅταν εἰσῆλθα εἰς ἓνα εὐρύχωρον δωμάτιον, εἰς μίαν σάλαν, ὅπου ἦρα, ἀντὶ μιάς, τρεῖς φοιτήτριαι συγκατοίκους! Τὴν φίλην μας δηλαδὴ, καὶ ἄλλας δύο. Ἡ μία, γνωστοτάτη καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κύκλον τῆς «Διαπλάσεως», σπουδάζει ἐπίσης Φιλολογίαν. Ἡ ἄλλη, στενὴ φίλη, σπουδάζει Ἱατρικὴν. Καὶ αἱ τρεῖς εἰνε πρωτοστεῖες, χωρίζονται πρῶτην φορὰν τὰς οἰκογενεῖας των καὶ εὐρίσκουν παρηγορίαν καὶ ἀμοιβαίαν βοήθειαν εἰς τὴν χαριτωμένην αὐτῆν συναίτησιν.

Τὸ ἴδιον κάμνουν, ὡς μανθάνω, καὶ πολλαὶ ἄλλαι φοιτήτριαι, ποῦ ἐρχονται μόναι των ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν. Συγκατοίκου ἀνὰ δύο ἢ ἀνὰ τρεῖς, εἰς τὸ ἴδιον σπίτι, εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον. Δὲν ἔχουν μετ' αὐτὸ μόνον οἰκονομίαν. Ἐχουν, τὸ κυριώτερον, συντροφίαν, ἀλληλεβοήθειαν. Ἀλλὰ μήπως δὲν κάμνουν τὸ ἴδιον καὶ οἱ νεαροὶ φοιτηταί, τὰ πρῶτα τοῦλάχιστον ἔτη; Ἡ σάλα ἐκεῖνη μετὰ τὰ τρία δωμάτια, παρατεταγμένα ὡς εἰς κοίτωνα σχολείου, μοῦ ἐνθῶμιος — μετὰ πᾶσιν συγκινήσιν! — τὴν πρῶτην μου φοιτητικὴν κατοικίαν. Κ' ἐγὼ, ὅταν πρωτοῦληθα εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ νὰ σπουδάσω, ἔμεινα ὄλον τὸ πρῶτον ἔτος μαζὶ μετὰ ἄλλους δύο συμφοιτητάς μου εἰς τὴν σάλαν — ἀπαράλλακτα! — ἐνὸς σπιτιοῦ, ποῦ εὐρίσκειται ἀκόμη ὅπως ἦτο τότε, εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Σόλωνος καὶ Ὀμήρου. Τὶ ἀναμνήσεις! Ἡ συναναστροφή τῶν τριῶν φοιτητριῶν, ποῦ μοῦ ὀμίλησαν διὰ τὴν ζωὴν των καὶ διὰ τὰ μαθήματά των, μ' ἐπανέφερον εἰς τὰ καλοθύμητα ἐκεῖνα χρόνια.

Κ' ἐνθυμήθη, ὅτι ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, εἰς τὰς Ἀθήνας, μόνον νέοι ἔκαμαν τὴν ὠραίαν αὐτὴν ζωὴν. Τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον δὲν εἶχεν ἀκόμη οὕτε μίαν φοιτήτριαν. Ἡ πρῶτη

νεανίς, ποῦ ἀπερσάσισε νὰ φηρήσῃ τὴν παύλησιν καὶ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἔτυχε τῶσον βαρβάρου, τῶσον ἀγρίας ὑποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν ἀρρένων συναδέλφων τῆς, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἰδέαν καὶ νὰ φύγῃ. «Στὴν κουζίνα! τῆς ἐφώναξαν, εἰς τὴν κουζίνα!» Ἐπέρασεν δὲ κάμποσα χρόνια, ἕως νὰ τολμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ μίᾳ ἄλλῃ, ἔπειτα ἄλλαι δύο, ἔπειτα ἄλλαι τρεῖς, — ὄχι περισσότεραι. Ὁλοὺν τὸν καιρὸν ποῦ ἦσαν κ' ἐγὼ φοιτητής, αἱ φοιτήτριαι ἐμετροῦντο ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς μιάς μόνον χειρὸς. Σήμερον εἶνε πλήθος. Ζοῦν μόναι των, ἐλεύθεραι, τρώγουν ἕξω, εἰς τὰ φοιτητικὰ ἐστιατόρια, πηγαίνουν ὅπου θέλουν, λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ἐκδρομὰς. Καὶ οἱ συναδέλφοι των, εὐγενέστατοι τώρα, τὰς σέβονται, τὰς τιμοῦν, τὰς περιποιούνται, τὰς βοηθοῦν. Αἱ τρεῖς φοιτήτριαι μοῦ ὀμίλησαν ἐπαινετικώτατα διὰ τὴν συμπεριφορὰν τῶν συναδέλφων των. Ἐ, ἀλλὰ ὅλα μαρτυροῦν μίαν πολὺ μεγάλην πρόδον. Ὅχι μόνον γυναικεῖαν, ἀλλὰ καὶ ἀνδρικὴν, κοινωνικὴν ἐν γένει. Εἶνε πλέον ἡ τελεία ἐξημέρωσις τῶν ἠθῶν, ὁ πολιτισμὸς.

Σὺς ἀσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἱατρικὴ προσωπία

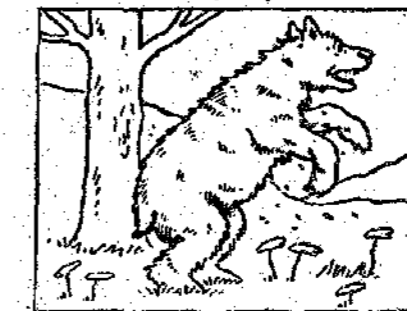

Ἡ εἰκὼν αὕτη παρουσιάζει τὴν προσωπίδα, τὴν ὅποιαν φοροῦν οἱ ἱατροὶ τῶν Κεγκαλαίων. Φαίνεται, ὅτι χωρὶς τὴν μάσκαν αὐτὴν, οἱ ἱατροὶ τῶν ἀγρίων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶνε μάλλον μάγοι, δὲν εἴμπορουν νὰ θεραπεύσουν οὕτε τὴν ἐλαφρότεραν ἀσθένειαν.

ἱατροὶ τῶν ἀγρίων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶνε μάλλον μάγοι, δὲν εἴμπορουν νὰ θεραπεύσουν οὕτε τὴν ἐλαφρότεραν ἀσθένειαν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α.) Μαγευτικὴ Εἰκὼν

Νὰ ἡ ἀρκούδα. Ποῦ εἶνε ὁ κωνητός;

β.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λέοντος

ΦΡΟ	Α	ΜΗΣ	ΟΥ
ΕΡ	ΓΗ	ΡΗΣ	ΤΗ
ΔΙ	ΝΟΣ	ΡΑ	Α

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποταλεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε παιγνιῶν.

γ.) Γρόφος

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

Σὲ, βροῦς, οὐς, γόνυ, σ.

δ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀπέλλωνος

Battre qu'il chaud il fer le faut est tandis.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται, ὥστε νὰ ποταλεσθῇ μίᾳ παροιμία.

Ἀόσεις τοῦ 14ου φύλλου

α.) Διαβολὴν μισοί. — β.) Πετροῦπολις, Μόσχα, Ὀδησσός, Κίεβον, Ἀρχαγγέλος. — γ.) Après dommage — chacun est sage.

Ίδε τον Όδηγόν του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη- τού, Κεφ. Β'

ΑΦΑΝΕΣ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ

Βλέπουν τον ήλιο τό πρωί, που χαιμαρρουν φωτός σκορπάει, που λάμπει, που ακτινοβολάει, κι' όλη τή γή ζωογονεί!

Και σαν βραδυάση και έλέπουν στον ουρανόν αραδιασμένα, τ' άστρα θαμπά, μισοσβουμένα, τρεμουλιαστά, ήμισθανή.

Και λένε: «Άστρα τρεμόδυστα, μιά μόνη αχτίς' αν απολύση ό ήλιος, κι' όσες άφανίσθη, να είνε τ' όσες σβήθη εμπορεύει.»

Κι' όμως! τ' άστρα τ' ά μικρά είνε κι' αυτά ήλιοι άλλοι, ήλιοι απείρως πιο μεγάλοι, πιο φωτοβολοι και λαμπροί.

Υστερη Αναλαμπή

Η ΨΗΧΗ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ήταν νύκτα, όλοι έκοιμούντο. Κάτι τό μυστηριώδες πλανούσε στον άέρα και τό πράγματα, μέσ' στη γαλήνη τής νύκτας, ήσθάνοντο την ψυχή που πνίγει ό θόρυβος τής ήμέρας. Νομίζετε πως τό πράγμα δεν έχουν ψυχή και δεν αισθάνονται; Λάθος. Ή πέννα του μεγάλου συγκροσώσε καμαρώνει, που αυτή μεταδίδει στους ανθρώπους τās μεγαλοφυείς σκέψεις του κυρίου της, και τό μαχαίρι του κακούργου άνατριχιάζει, σαν χώνεται σ' ένα σιδήρος που κτυπά.

Σάν βρεθίτη καμιά νύκτα σ' ένα σιωπηλό δωμάτιο, θα καταλάβετε πως όσες λέω την αλήθεια. Την νύκτα τό πράγματα ξυπνούνε, λαμβάνουν ζωή, μιλούνε. Σάν κτυπάτε τό πράγματά σας μιά νύκτα, δεν θα όσες φανούν άψυχα, κάθε άλλο.

Τήν νύκτα έκεινη τό τικ-τάκ του ρολογιού μου δεν ήταν μηχανικό. «Τι κάθεσαι, μούλγες, ή όρα περνά.» Ή φωτογραφία τής μαμιάς μ' έκόνταξε μ' άγάπη, τό αγαλματάκι του Ναπολέοντος είχε ζωντανή και κόνταξε τον χάρτη με φρόδια σουρωμένα. Από τής σελίδος τής Ιστορίας μου είχαν βγύ όλοι οι μεγάλοι άνδρες μιάς περιωσμένης έποχής, και τούς έδλεπα όλους μέσ' στο σκοτάδι τής κάμαρας.

«Γιά διες κοινό που διάλεξε ό Χάρος να με πάρη...» έστράφην ό Διάκος.

«Νίκη, Νίκη!...» έφώναζαν ό Άγγελος του Μαρσάδου. Αι μεγάλοι σκυλι του Παρσλόντος είχαν όλες άνασπιτή μορυστά μου. Περιωσμένο και θάνατος δεν ήπηρεζε έκεινη τή στιγμή, όλα ζούσαν, όλα είχαν ψυχή.

Έξαφνα ή σελίνη που ήταν κρυμμένη πίσω από κάτι σύννεφα, φώτισε την κάμαρά μου και τό φως διεκορύπησε τής σκιάς που πετούσαν γύρω μου, όλα βρεθικά άνήνη πάλι, στη τασική τους θέσι.

...Από κείνη τή νύκτα κατάλαβα, ότι όλα τό πράγματα έχουν ψυχή, μ' όλη την άναησία και την άνασπία τους...

Βαλκανική Συμμαχία

ΣΤΟ ΧΕΛΙΔΙΟΝ

Ώραίο χελιδόνι, άγαπημένο μου πουλάκι, έλα απ' τ' άξένα μέρη που λείπει τόσον καιρό, έλα γρήγορα να κτίσης τή φωλιά σου επάνω στο παραθύρι του σπιτιού μας, έλα να μ' άσ πειράξεις με τό κελιδιόμα σου.

Κόντα πως ακτινοβολεί ό ήλιος επάνω σ' όλα τ' άνθη, που προ δάλλου άνοιξαν κόντα, τ' ά θροσούρα νερά που μέσα των λούζονται χίλια άλλα δυο πουλάκια, τ' ά λειβάδια με τής καταπρασινές των πορεσιές.

Ή ψυχή του βαρυ-χειμώνα που περιώσαμε, άρκετά έλίπωσε τής καρδιάς μας. Τώρα που ή φύσις άναγεννιέται, τώρα που ό ήλιος είνε θερμότερος, ή έπιστροφή σου μ' άσ παραγορεύει, μ' άσ φαιδρώνει τό βλέμμα που σε παρακολούθει σ' όλες τής τρέλλες σου πτήσεις. Έλα γρήγορα, να κτίσης τή φωλιά σου στο παραθύρι μου, μικρό μου άγαπημένο χελιδόνι.

Κύμα του Βοσπόρου

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Ό ήλιος έβασίλευσε βγήκε τό πρωί' άστέρη και θροσούρα ξεκινησέ τό βραδυό τ' άστέρη.

Ό ήλιος έβασίλευσε... Ποιός έξέρει ως να βγύ πόσοι θα δοθι τό θάνατο και πόσοι τή ζωή!

Μέλλον Θριαμβεύτης

ΤΟ ΚΑΝΑΡΙΝΙ ΜΟΥ

Μόλις είχα μισνοίξη τό μάτια μου. Από τό κρεβάτι όμως δεν σηκώθηκα, διότι τό ναούδισμα των γλυκεράτων κωνών τραγουδιών των πτηνών, και λιγάκι ή τριμιλιά, δεν μ' άφιναν. Έξαφνα όμως μ' έκοιμα τό πεταχλό ένα μελωδικό παρασηνωτικό τρέπιασμα, που έξεχώριζε απ' όλα τ' άλλα.

Α! είνε τό μικρό μου καναρίνι. Κόντα μικρό παραπόνο θα έχη... Γερόχο είνε τό κλουβί του. Ω! πόσον άρκετα ήτο έκείνη τήν στιγμήν! Τό βλέμμα του μ' έκόνταξε δειλό, παρακλητικό, έκφραστικό σαν κάτι να ήθελε να μού πη, ενώ ή λιγορά του φανή έξέπειπεν ή χους περιωσιστάτους και μελαγχολικούς...

Κόντα π' νέον θα συμβαίνει! Στρέφω έξω. Τό βλέμμα μου έμαγευθή. Τ' ά δεικτικά πουλάκια επηδόσαν χαρούμενα, ένώ ή άνθισμένη φύσις έμειλε κάπου

χαιροσημό. Ή πλάσις χαιρετά την άνοιξη.

Ένόησα άκριβώς τώρα ότι τό καναρίνι μου μούλεγει: «Αχ! τώρα που ήλιος ή άνοιξης, άφες κι' έμε έλευθέρο ν' άνοιξω τό φτερό μου...» Έδίστασα δάλλον. Αλλά όχι δεν χαιρεύεται σκέψης. Ήνοίξα τό κλουβί. Τό πουλί μου με είδε μ' ένα βλέμμα, όπου ήτο γρομμένη ή εγνωμοσύνη του και ή χαρά, και έπέμπενο άσμα φαιδρόν, τό άσμα τής Έλευθερίας, έπέταξεν εις τον διανυγή άίθερα.

Τελεσίμυα

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Γυρνά ό γλάρος κωνιδιάρικα στής θάλασσας τ' ά μαυισμένα κύματα. Παίξει με τό χοντρό τους άφρό, μάνει δυό-τρεις χροσιτωμένους γύρους, με περηφάνεια κλινόντας τ' όλόκειο κορμί του, και με τό κύμα πάλι σμίγεται τ' άρροστέφανομένο και σαν τό του κωνοκίβλι.

Τι κι' αν αυτό βογγά βαρειά κι' άφύνηται σελήνη σαν βουνο; Τι κι' αν αυτό τρέχη γοργά παφλάζοντας; Ό γλάρος θα να παίζη πάντα του με τον λευκό άφρό του, — ό γλάρος, τό περήφανο, τό κάτασπρο τής θάλασσας πουλί...

Πανελλήνιος Πόθος

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ

Έπι δέκα χιλιάδων παιδιών, τό άποια γεννάνται την αυτήν ήμέραν, μετά 10 έτη τό εν τρίτον δεν υπάσχει κατό τό τριμωστόν έτος τής ήλιώσε των, τό ήμισθ είνε εις τον τάρον μετά 70 έτη επί- ζώσι μόνον 400. Μετά 90 μόνον 20 επί- ζώσι και μετά τό 100 ίσως εν και μόνον, δια να διαγγηται την φοβεράν αυτήν κα- ταστροφήν...

Διηγούνται, ότι ό Ερζέξης, έπιδροφών τον πολυκλητή στρατόν, τον άκολούθησαντα αυτόν κατό τής Ελλάδος, όστις ήτο εκατομμύρια ανθρώπων, έδάκρυσαν. Έρωτηθείς δε καρά των παρεσπόντων διατί κλαίει, είπε: «Διότι συλλογίζομαι, ότι μετά 100 έτη ούδεις εκ του άείρητου τούτου πλήθους θα είνε εν τή ζωή.»

Πόσον βαρεία είνε ή ανθρωπινή ζωή, και όμως πόσον δάλλο οι μεροπίντες ού- τω τās ήμέρας των!

Ελλάς του Κωνσταντινού

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό Διδάσκαλος: — Πώς κάνεις, Νίκο, ό άόριστος του λόγου; Ό Νίκος: — Έλυσα. Ό Διδάσκαλος: — Καί ό παρακείμενος, Τότη; Ό Τότης: — Έδεσα! Έστάλη από τής Μανιατοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήνη, 38.68ος Εβρητίδου την 17ην Μαρτίου 1915.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΒΕΤΗ, άγαπητά μου παιδιά, είθε ή χάρις του Άναστάσιου Σωτήρος να όσς όδηγή και να όσς φωτίση. Με ύγιειν και χαράν να διέλθετε τās έορτάς του Πάσχα. Στέλλω τον άσπασμόν τής άγάπης προς όλους. Και τόυ χρόνου, καλά μου παιδιά.

Διά τό Κρηνακό τής Πρωσίας Γαλατίας που έστειλαν καί αυτήν την εβδομάδα ή Χωριατοπούλα δρ. 2, ή Δοξασμένη Έλλάς δρ. 2, ό Φλαίσιος του Βόσπορου λεπτά 50 και ό Βράχος του Ζαλόγγου λεπτά 50. Ούτω ή συνδρομή του παρατείνεται μέχρι τής 31 Αυγούστου 1915.

Δωρίς, σό που μού στέλλεις διά την Σελίδα Συνεργασίας τό «Πάσχα στο χωριό», που είσαι, Δεν έχω εγκρίνη τέ- τωυ Ψευδώνυμο.

Ό κακός καιρός σε είχε κώμη μελαγχολικών. Μέλλων Θριαμβεύτά, ώστε να μ' ήμισθη ή γράφης; Περίεργον να έχη επίδραση σε σένα ό καιρός από τέτοιαν ήλιώαν! Διά τό Π. Πνεύματα σου άπαντα, ότι δεν πετώ έμέσως τ' ά μη κληρωμένα, μήπως χροσιμύσων και άργότερα, εν έλλείψει νέων εγκωμομένων. Τό καλοκαίρι έξαφνα, όταν τό παιδιά έχουν ξετάσεις ή ταξιδεύουν, λαμβάνω πούδ όλιγότερα κομμάτια κι' έπειδή δεν είνε πάντοτε όλα καλά, προστρέχω και εις τό παλαιότερα, τό φυλαγμένα.

Ό Τέλλος Άγρας εύχαριστεί τās μικράς φίλας τής Ανθισμένης Βαμβακιώσε που τον άρέσουν τόσον πολύ. Αλλά και αυτή που έχουν πλησιον των, λέγει, είνε επίσης άξια να την άνοσούν και να την θαυμάζουν. Ενωσιται, Χωριατοπούλα, ότι δεν είνε άναξη να λήθς όλες τās Άσκήσεις καθε φύλλου, δια να στέλλης τās άσκήσεις όσας μόνον εμπορεύς. Οι διαγωνιζόμενοι στέλλουν συνήθως τās μισάς, μερικά δε και άκριβή όλιγότερας. Τό Σήμα, που ήθελες να τό φορέης πάντα σαν φυλακτό — φυλακτό απ' άρρώστια, φυλακτό από Χαρό — όπως λέγει και ό Άροσίνης Στά Έένα, άφού και σό στα ξένα είσαι, άυστηρώς εξη- τλήθη.

Μέδουσα Μπόρρη, τό γραμματάκι σου μού άρεσε πάρα πολύ. Θα ήθελα να έπαρνες κ' ένα ψευδώνυμο, για να μού γράφης συχνά και να λαμβάνης μέρος εις τούς Διαγωνισμούς, άφού μά- λιστα έχης τήν έλλάδα, δια γρήγορα θα πάρης τό Α' Βραβείον. Γλυκό Άσράκι, με μεγάλην χαράν έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τό- στον καιρόν. Εις τό εξής μην αναβάλλης δια την αίσωρον, ότι εμπορεύς να κώμη σημερον, και προπάντων, όταν ή σημερον είνε Κυριακή, που έχεις καιρόν, και ημερομηνία Δευτέρα με σχολειον και μαθήματα...

Ό Κυριακή ή Εύκλεια μού συ- νιστά εν άπορον κορίτσι, Κυριακούλαν, ή όποια, λέγει, πολλάκις διακόζει, όταν την βλέπη να λαμβάνη τό φύλλον μου και να τό διαβάθη άπληστος. Έλπίζω, ότι κάποιος διά μού στείλη να την έγχοάσω, δια να μεταβληθή τό δάκρυ τής εις δάκρυ χαράς.

Ό φίλος μας Ιωάννης Χέλμης (Ά- θανάσιος Διάκος) έδωσεν έξε- τάσεις εις την Σχολήν των Φυσικομαθηματικών του Πανεπιστημίου και έλαβε πτυχίον με τον βαθμόν άριστα. Τώρα έτοιμάζει την διατριβήν του δια νάπονη- σιικήν διδασκω. Έγκάρδια συγχαρη- τήρια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έγκρίνονται: Διάφορα του Τέλλου Άγρας και τής Λαφνοστεφούς Νίκης. — Άνοικιατικός Περίπατος τής Ηρωϊκής Σάμου. — «Ή Ψυχολογία του Μόζαου. — «Τό χωριό» του Πειρακτηρίου. — «Ό μικρός στρατιώτης» του Στάνλεϋ. — «Τ' ά λερώνια» τής Χωριατοπούλας. — «Ό Παυλάκης» του Φλοισβου του Βοσπόρου. — Διάφορα του Σκλαβωμένου Έλληρος και του Μέλλοντος Θριαμβευτού. — «Ψυχολογία» του Δοξασμένου Ρήνον. — Μικρά διάφορα, Ιστορικά και άλλα ανέκδοτα, γνομικά, Π. Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφύρω.

Απορρίπτονται: «Αυτο Άναστάσιος» (έκτενές). — «Πόθος - Έλπίς», «25η Μαρτίου», «Περί άληθούς παιδείας» (άκατάλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ (Ούδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνωσούται αν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωματος φρ. 1. Τα εγκριόμενα ή άνωσούμενα ίούθρον μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1915. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άγρία, και όσα από Ε εις κορίτια) Νέα Ψευδώνυμα: Γλυκό Άσράκι, κ. (Μ. Φ.) Σεντεμμένος Πιάς, κ. (Ι. Ι.) Ναυτάκι τής Λέσβου, κ. (Ε. Χ.) Όμηρικός Ηώς, κ. (Ζ; Ι) Ψάρι τής Ήρας, κ. (Α. Π.)

Ανανώσις Ψευδωνύμων: Φάρος τής Αίγινης, κ. Πανελλήνιος Πόθος, κ. Ροβδρος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ναταλλάξουν: τό Κάστρον Καλαμών (0) με Δοξασμένου Ρήνον, Ηώς του 1913, Άήτητον Εύζωνον, Ροδόδαγγη, Φρούλαν, Καλαματιανό Διαβολάκι, Κεντροί τής Διαπλάσεως, Ανθισμένη Βαμβακιάν. — ή Ποιμενία του Όλύμπου (0) με Τελεσίμυα, Φρούλαν, Πειρακτηρίου. — τό Έθνηκόν Όνειρον (0) με Έθροιά Χιον, Γενναϊόφυλον Στρατηλάτην, Νεαρών Έδπατριδην. — ή Λαφνοστεφής Νίκη (0) με Αιολικην Κιθάραν, Μή με Ασημόνει, Ηώς του 1913.

Έ Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους τής: Άήτητον Εύζωνον (εύχαριστώ πολύ δια τό έσπάρωμα τ' έμβάξης γράμματα δια ταχυδρομικής έπιταγής.) Δοξασμένη Έλλάδα (τās εύχάς μου δια τό γενεθλιό σου.) Βράχον του Ζαλόγγου (έστειλα.) Τέλλον Άγρον (κατά λάθος δεν έσμεψώθησαν εις τās εγκρίσεις του προσηνωμένου φύλλον, αλλά μην άνησυχής; ελήφθησαν όλα κ' ενεκρίθησαν) δυατυδές, δεν ήσαν εύνοικά, ώστε να δημοσιεύων άμέσως τ' έπίκαιρα δια τās δυο πρώτας έρωτήσεις, δεν γνωρίζω δια την τρίτην, όχι άκριβή.) Κυματοβόλον Ποσειδώνα (καλλίτερα να σπουδάσης μηχανικός και αν έχης και κάποιαν κλίσιν εις τήν ζωγραφικήν, εμπορεύς να την καλλιεργήσης.) Ναυτάκι τής Ίου (έστειλα.) Ιωάννην Α. Μ. (δια να έχης όλα τα δικαιώματα, πρέπει να πάρης και ψευδώνυμον.) Γενναϊόφυλον Στρατηλάτην (έστειλα περαστικά.) Κερκυραϊκόν Διαβολόν (δια τās μικρά αυτά άνεκδοτα δεν κάμω ιδιαίτερον λόγον εις τās

Έγκρίσεις) τό ίδιόν σου ενθυμούμαι, ότι τό ενέκρινε, αλλά δεν έκλήρωθη.) Σκλαβωμένον Έλληνα (άρκετά καλάν και εμπορεύς να έξακολουθήσης εις αυτόν τον δρόμον, αλλά τόσον έκτενές, άδύνατον να δημοσιευθή) άλλως τε έλαβα πλείστα παχαλινά.) Φλοισβον του Βοσπόρου (τήν άκαρην εμπορεύς να στείλνης εις γραμματόσημον) όταν όμως φέρνης ό ίδιος τά γράμμα σου και τό ριπτή εις τό γραμματοκιδιότιόν μου, εμπορεύς να έσοκλήρης ένα δεκάλεπτον νικελ.) Έλλάδα του Κωνσταντινού (έστειλα τον τόμον και σου εύχομαι περαστικά.) Μίμνην Άναστασόπουλον (μα βέβαια θα είνε καλλίτερα όταν θα πάρης και ψευδώνυμον.) Μανιατοπούλαν (πέντε τό όλον εύχαριστώ πολύ) Δάβρον του 21 (όχι, δεν έπιτρέπεται.) Όμηρικόν Ηώς (δια την άποστολήν τής ταχυδρ. έπιταγής φρονίζει τό ταχυδρομείον, σό μόνον τον αριθμόν τής θα μού γράφης.) Θεάν Άθηνών (περιμένο την ιστορίαν σου, και αν είνε καλά...) Βαβαρομύχον Έλλάδα (έλαβα, εύχαριστώ) ή Λευκωσία είνε ό τόπος τής διαμονής τής Κυπριακής Άκτής, δεν ένοεί όμως ότι οι γάμοι αυτοί γίνονται εις τήν Λευκωσίαν εμπορεύς να έπής εις άλλα χωριά.) Άχαικόν Άστέρα (χαίρω πολύ που είσαι κωνευασιασμένος με την την Διάπλασιν) Άποκηρταίην Μάσκην (έχει καλώς) Όμηρικόν Ηώς (οίονδήποτε κοσόν και αν μού στείλεις εις έλληνικά γραμματόσημα τό δέχομαι, άρκει να φθάση ασφαλώς εις χείρας μου) ενό τ' ά στέλλομενα δια ταχυδρομικής έπιταγής ποτέ δεν χώνονται κοστιζει δε ή ταχυδρομική έπιταγή μόνον 10 λεπτά, δηλαδή εδ- θνητότερον από την συστημένη έπιστολήν.) Στάνλεϋ (αν δεν είδες τό ψευδώνυμον σου εις τ' Άποτελέσματα, σημαίνει ότι δεν έλαβα την μετάφρασιν σου) Σταύρον Οίκ. (ελήφθησαν) Αύτόνομον Ήπειρον (έχει καλώς, εύχαριστώ) Άλβανικότον Ήπειρώτην (και με πραγματικά γεγονότα εμπορεύς κανείς να κώμη δρόμα και δια τής φαντασίας του και να άραφίσση) εννοείται, ότι δεν είνε δυνατόν να σου τό εξηγήσω έκτενέτερα) ή δραμα- τουργία είνε ολόκληρον βιβλίον) Αθηγιανίδα (έλαβα, εύχαριστώ) Ένετικόν Λέοντα (έχει καλώς) να ίδούμε, θα έπαληθεύσουν όλοι αι προρήσεις σου; όχι, φίτος, τ' Άποτελέσματα των Λευκών Δάξων θα δημοσιευθούν ενωρί- τερα) Έλληνα Πρόσκοπον (όχι, αντίγραφο δεν έπιτρέπονται, μόνον μεταφράσεις) Λαφνοστεφής Βασιλεία (δεν πειράζει, εις έλλοτε) Κυπριακόν Άστέρα (έστειλα, κ' Φαίδων δεν άναμηνύεται εις τά πολιτικά) Ποιμενιά του Όλύμπου (έστειλα) γαιρε- τίματα στον μικρότερο και στην εξαδέλφη) Αλέξανδρον Κ. Ε. (έλαβα, εύχαριστώ) Μιλτιάδην Α. Κ. (έστειλα) Κάστρον Καλαμών (αυτά πλέον θα τα κάμετε μόνοι σας) δεν είνε δυνατόν να όσς δώσω όδηγίας δια τής Άλληλογραφίας.) Κυπριακην Έπίδειαν (φωτογραφία ελήφθη εύχαριστώ.) Κεντροί τής Διαπλάσεως (εύχαριστώ τον Σύλλογον δια τās έσοπαθώματα.) Πανελλήνιον Πόθον (δια κάθε νέον Σύλλογον γράφω, ότι πρέπει να όποστηρηθή από όλους) με τούτο δεν ένοώ νάδίκησω κανένα παλαιόν ή ότι έχω παράπονον εναντίον του Θεός φυλάξει!) Άγρηπον Φύλακα (βέβαιος, εμπορεύς να πληρώσης από τώρα την συνδρομήν εις τās άλλας έρωτήσεις σου δεν άνήνησα, διότι ό Όδηγός τ' λέγει δια.) Μόζαου (ώραία ή έπιστολή σου) έστειλα και βραβείον. Ηρωϊκήν Σάμον (καλλίτερα όχι.) Βουνο τής Μανωλιάσε (έλαβα, εύχαριστώ.) Τροπαϊόυχον Έλλάδα, Λαφνοστεφής Νίκη κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 17ην Μαρτίου, άπάντησω εις τό προσεχές.

